

Slachtoffer Palestijnse terreur aan het woord

Door: *Adi Moses (2 augustus 2013) (Laatste bewerking: 22 maart 2016)*

Wat voor de Israëlische burgers steeds opnieuw een hartverscheurende gebeurtenis is, is de door Barack Hoessein Obama gedwongen vrijlating van moordenaars met het bloed aan hun handen van onschuldige Israëlische burgers. Het vrijlaten van gevangenen is in Israël een omstrede zaak, want het gaat vaak om tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde meervoudige moordenaars, die van Washington op vrije voeten moeten komen. Weigert Israël dan dreigt de kliek in Washington met internationale isolatie. En zo gaat Israël keer op keer akkoord met de vrijlating van terroristen en massamoordenaars waarvoor de meesten tot levenslang zijn veroordeeld. Wanneer dat tuig huiswaarts keert, staat een juichende menigte ze op te wachten en worden ze door het PLO-terreurbewind triomfantelijk in Ramallah ontvangen en in een officiële welkomstceremonie geprezen.

Zo werd als ‘gebaar van goede wil’ ook PLO- terrorist [Daoud Adal Hassan Mahmad](#) één van die [104 pre-Oslo gevangenen](#) op vrije voeten gesteld. Dit gebaar was enkel bedoeld om terreurleider Abu Mazen weer aan de onderhandelingstafel te krijgen. Tegenprestatie hoeft de bendeleider niet te leveren. Eén van Mahmads slachtoffers is Adi Moses, die in 1987 een aanslag overleefde toen de barbaar Mahmad een brandbom wierp naar de auto van de familie Moses. Haar moeder Ofra Moses die toen vijf maanden zwanger was, en haar 5 jaar oude broertje Tal Moses werden levend verbrand. Adi Moses, toen amper 8 jaar oud, werd zelf ook levensgevaarlijk verbrand en getekend voor het leven. Talloze operaties en huidtransplantaties moeten haar leven draaglijk maken maar de aanslag heeft haar leven voor altijd heeft verwoest. Hier haar verhaal;

Ik was 8 jaar toen dit gebeurde. Terwijl mijn vader me door het zand rolde om mijn brandende lichaam te blussen, keek ik naar onze auto en zag hoe mijn moeder voor mijn ogen verbrandde. Dit verhaal was nog niet ten einde, op deze dag in het jaar 1987. Dit verhaal is het moeizame leven dat ik sindsdien geleid heb. Ik ben nog steeds 8 jaar oud, in het ziekenhuis in kritieke toestand. Schreeuwend van de pijn. Van boven tot beneden in verband gewikkeld. En mijn hoofd is niet hetzelfde. Niet meer vol goud gekleurd lang haar. Het hoofd is verbrand... Het gezicht, de rug, de armen en benen – verbrand. Ik word omringd door familieleden, maar mijn moeder is niet bij me. Ze omarmt en streelt me niet. Zij is niet diegene die mijn verband ververst. In de kamer naast me ligt mijn broertje Tal. Schreeuwend van de pijn. Ik roep hem om samen schaapjes met me te tellen, zodat hij in slaap kan vallen. Drie maanden later overlijdt de kleine Tal aan zijn verwondingen. Ik zit, helemaal boven, in verband op een stoel op de begraafplaats en kijkt toe hoe mijn kleine broer wordt begraven.

Van links naar rechts: Tal, Nir en Adi Moses enkele jaren voor de aanslag

Ik mag vanwege mijn brandwonden al maandenlang niet in de zon, zodat ik een lange broek en blouses met lange mouwen naar school draag. Ook in juli en augustus. En onder mijn kleren draag ik nog een klein korset tegen littekenvorming. Het is pijnlijk en heet en het jeukt. Nu ben ik 12 jaar oud. Een andere operatie moet een litteken corrigeren, die een beperkt bewegen van het been verhinderde. En daarna vier ik mijn bar mitswa . En mijn moeder is niet bij het feest. Daarom huil ik 's nachts zachtjes en schrijf ik haar. Ik word ouder. Ik houd

er niet van dat de mensen me op straat aanstaren, ik houd er niet van wanneer de caissière in de supermarkt vraagt: “Och kind, wat is er met jou gebeurd?” Ik houd er niet van dat ik van iedere blik en iedere vraag moet huilen. Ik bereik de leeftijd van 14 jaar en ik woon nog steeds in Alfei Menashe. Ik heb een vader, een oudere broer, vrienden, ik ben een goede leerling. Maar ik heb ook vreselijke littekens. Ik heb geen moeder. Zo lag ik op straat en zei tegen mezelf dat als er een auto aankomt moet er maar gebeuren wat er gebeurt. Maar er gebeurt niets. Ik sta dus op en ga naar huis terug.

Al die jaren van het volwassen worden, gingen mijn vrienden het liefst naar het strand. Maar ik ga niet, omdat ik littekens heb. Omdat ik verbrand ben. En ik schaam me. Dan ben ik 18 jaar en ik wil graag het leger in, maar dat lukt niet. Het leger weigert de verantwoordelijkheid voor mijn littekens over te nemen. Dus help ik het leger als vrijwilliger en dien anderhalf jaar. Na het leger studeerde ik voor mijn bachelor. Op het College heb ik nieuwe mensen leren kennen, die me, uiteraard, vragen wat er met me gebeurd is. Ik antwoordde: “Terreuraanslag”. En

zij antwoordden steeds opnieuw: “Wow, werkelijk? Ik dacht dat je als klein kind kokend water over je heen had gekregen.” En de kleding? Lange mouwen werden vervangen door korte mouwen, maar geen T-shirts, omdat ik een heel lelijk litteken onder mijn linker schouder heb. Absoluut geen korte rokken of korte broeken – want ik heb lelijke littekens op mijn benen.

Adi Moses

Nu ben ik 34 jaar oud, net zo oud als mijn moeder op het moment van de aanval. Vanaf nu zal ze altijd jonger zijn dan ik. En nog steeds beantwoord ik minstens viermaal per week vragen over datgene wat er met me gebeurd is. En vaak vraag ik me af of die kerel geen belangstelling voor me heeft alleen vanwege de littekens. En ik moet altijd mijn littekens uitleggen en precies vertellen hoe ik aan ze gekomen ben, voordat ik mij uitkleed voor een man. Ik ben 34 jaar oud, maar de afgelopen dagen werd ik weer een 8-jarige, die naar de brandende auto kijkt en wacht tot haar moeder er uit komt. Yitzchak Rabin, de minister van Defensie op het moment van de aanval, beloofde mijn vader dat ze de terrorist te pakken zouden krijgen. En dat deden ze. En ze veroordeelden hem. Ze veroordeelden hem tot levenslang en nog eens 72 jaar gevangenisstraf.

En u, minister? Met één handbeweging besloot u hem vrij te laten. Diegene, die dit alles veroorzaakt heeft. En u zult mij er niet van overtuigen dat u mijn smart begrijpt, omdat u dat niet doet. Geen verklaringen, die proberen rationeel te zijn, zullen helpen. U bent een harteloos wezen en onbegrijpelijk. Met uw beslissing om de moordenaar vrij te laten, spuugt u op de graven van mijn moeder en mijn broertje Tal. U wist dit verhaal uit de geschiedenis van de staat Israël. En voor wat? Ik smeed u om hem te verwijderen van de lijst met gevangenen die zullen worden vrijgelaten. Laat hem in de gevangenis. Dat hij verrot zoals hij zou moeten verrotten. Steekt u niet weer het vuur aan dat hij aanstak. Vernietigt u niet diegenen, die nog over zijn in deze familie. Redt u ons. Want als hij vrijgelaten wordt, zullen mijn vader, broer en ik niet meer in staat zijn te leven. Tevergeefs, de schurk is vrijgelaten, omdat Barack Hussein Obama het zo heeft gedictieerd!

Terug naar: [Inhoud](#)